

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνεστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξαχμὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προσηλωμένα δι' ἓν ἔτος.

ΣΠΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀρ. 11 Β, παρὰ τὰ Κουτσά

Περίοδος Β'—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1901

Ἔτος 13^{ον}. — Ἀριθ. 38

Ο ΑΝΕΥΘΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Εἰς τὰ βουνά.—Διὰ πυρός καὶ σιδήρου.
—Ἡ σφύρικτρα τοῦ Ἰωδῆνου.

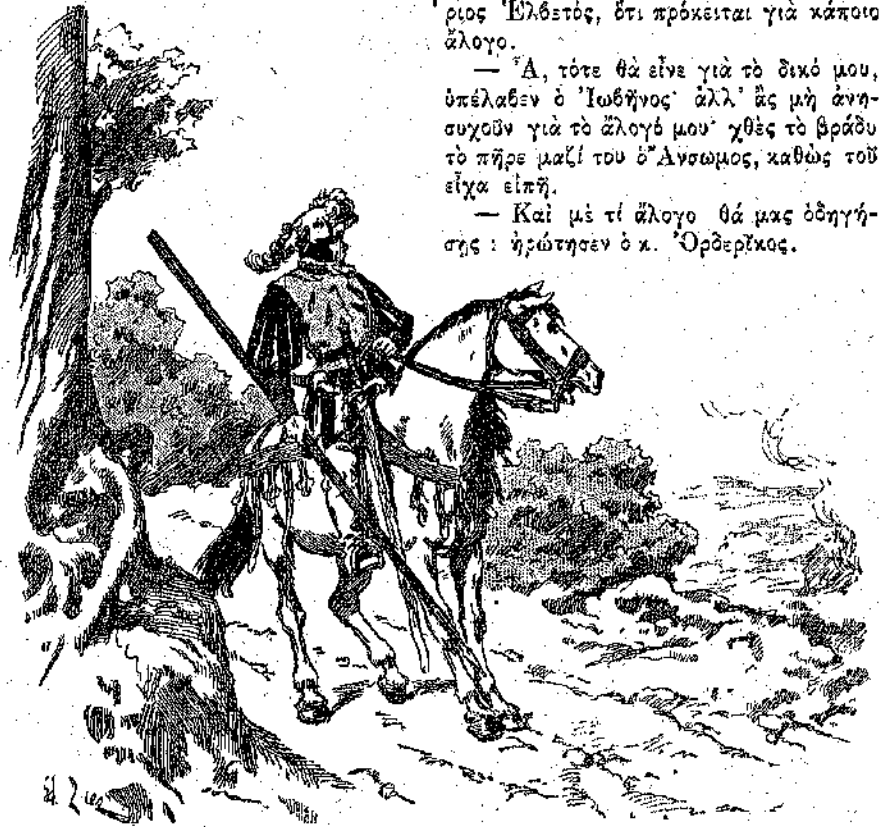
Καθ' ἣν ὄραν αἱ δύο νεανίδες εἰς τὸν πύργον ἀρπυνίζοντο τῶσον ἀργά, ὁ κύριος Ὀρδερικός Γουιλέλμος ἐτελείωνεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ταρσικωνῆς ἐν ἀπὸ τὰ πλοῦσια καὶ παρατεταμένα ἐκεῖνα προγεύματα, μὲ τὰ ὅποια ἐπερνοῦσε τὸ μεγαλύτερον διάστημα τῆς ἡμέρας του. Συγχρόνως συνωμίζει μὲ τὸν Ξενοδόχον Βουρνάκον, παρόντος καὶ τοῦ Ἰωδῆνου, περὶ τοῦ καταλληλοτέρου δρομολογίου, τὸ ὅποιον ἐπρεπε νὰ καλουθῆσθαι, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς Βέρναζον. Καὶ ὁ μὲν Ἰωδῆνος ἐπρότεινε νὰ ταξιδεύσων διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀριέζου, λέγων ὅτι ὁ δρόμος οὗτος ἦτο ἐντελῶς ἀσφαλῆς, καὶ ἔτι ἐκτὸς τούτου παρεῖχε δύο νυκτερινὰ ἄστυα, ἀναπαυτικώτατα ὁ δὲ Βουρνάκος ὑπέδεικνε τὸ στενὸν τοῦ Νολάκου καὶ τὸ δάσος τῆς Ἐρλῆς, ὅπουθεν μετὰ διαφυκτέρευσιν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Οὐδέρτου, ἠδύνατο νὰ φθάσων ἐντὸς δύο μόνον ὥραν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βερνάζου.

Ἡ σπουδαία αὕτη συζήτησις διεκόπη ἔξαφνα ὑπὸ κραυγῶν. Κάτω εἰς τὴν αὐλὴν, ὁ Ἐλβετὸς Οὐλρίκος, ὁ ἕτερος τῶν δύο λογοσφῶρων τῆς συνάδειας, καὶ ὁ μόνος, ὁ ὅποιος ἐννόει ὀλίγον τὴν γαλλικὴν κ' ἐγελοῦσεν ἐκθύμως μὲ τὰς εὐφυλογίας τοῦ Ἰωδῆνου.—καὶ διὰ τοῦτο ἐσυμπαθεῖσε τὸν ὀδηγὸν καὶ ἐνδιέφερετο πολὺ δι' αὐτόν.—ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ βλασφημῇ διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν: Εἰς-ελθὼν πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν σταῦλον, δὲν εἶδε τὸ κόκκινον ἄλογον τοῦ Ἰωδῆνου εἰς τὴν συνειθισμένην του θέσιν, ἐν τῷ μίσθῳ τῶν δύο πελωρίων ἱππῶν τῶν λογοσφῶρων. Τί ἐγένε; πῶς τὸ ἐπῆρε;.. Αἱ κραυγαὶ τοῦ Ἐλβετοῦ συνήθροισαν εἰς τὴν αὐλὴν ὅλους τοὺς ὑπηρέτας τοῦ Ξενοδοχείου, καὶ ἐγένετο τόσος θόρυβος, ὥστε τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης, ὅπου

ἐπρογευμάτιζεν ὁ κ. Ὀρδερικός ἠνοιχθῆ, καὶ ὁ Ξενοδόχος ἐπρόβαλε.

—Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Βουρνάκος μὲ τὴν στεντορσίαν του φωνῆν. Τί φωνῆς εἶνε αὐτῆς; Θέλετε νὰ κατέβω νὰ σας ἀρχίσω ἐστὸ ξόλο;

Ἠγέρθη τότε ἀλαλαγμός, ἀπὸ τὸν

Ὁ Ὀυλρίκος ἔρχεται ἐκείτω... (Σελ. 302, σελ. 6.)

ὅπου ὁ Ξενοδόχος δὲν ἤκουσεν ἄλλην λέξιν, παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωδῆνου.

—Ὁ Ἰωδῆνος εἶνε ἐδῶ, ἀπήντησε, καὶ νὰ μου κάμετε τὴ χάρι νὰ ἡσυχάσετε ἀμέσως.

Καὶ κλείσας τὸ παράθυρον, ἐπανῆλθε πλῆρῶς τοῦ κυρίου Ὀρδερικού.

—Τί ἐπαθὲν οἱ δορυφόροι μου καὶ μαλώνουν γιὰ σένα; ἠρώτησεν ὁ κ. κα-
θηγητῆς αὐστηρῶς τὸν ὀδηγόν, ὁ ὅποιος

ἐπρογευμάτιζεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς τραπέζης.

—Δὲν ἠμκόρεσα βέβαια νὰκούσω ἀπὸ ἐδῶ ἐπάνω, ἀπήντησεν ὁ Ἰωδῆνος.

—Ἐγὼ ἄκουσα, εἶπεν ὁ Ξενοδόχος ἕνας ὑπηρέτης μου ἐφώνησε, μολονότι τὸν ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ λαϊμὸ ἕνας πελώριος Ἐλβετὸς, ὅτι πρόκειται γιὰ κάποιον ἄλογο.

—Ἄ, τότε θὰ εἶνε γιὰ τὸ δικό μου, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωδῆνος ἄλλ' ἢς μὴ ἀνησυχῶν γιὰ τὸ ἄλογόν μου ᾗθες τὸ βράδυ τὸ πῆρε μαζί του ὁ ἄνθρωπος, καθὼς τοῦ εἶχα εἰπῆ.

—Καὶ μὲ τί ἄλογο θὰ μας ὀδηγήσῃ; ἠρώτησεν ὁ κ. Ὀρδερικός.

—Τὰ πόδια μου, Αὐθίντα, εἶνε γυμνασμένα νὰκολουθοῦν ζῆλα γρηγορώτε-
ρα ἀπὸ τὸ μούλαρι σας, καὶ ἡμέρες ὀλο-
κληρῆς, ἂν εἶνε ἀνάγκη.

—Εὐχαριστῶ δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ το ἀποδείξῃς. Θὰ καθῆσθαι ἐστὶ κα-
πούλια τοῦ ἄλογου ἐνδὸς τῶν δορυφῶρων
μου... Κύριε Ξενοδόχε, ἐτοιμάσατε τὰ φα-
γητὰ καὶ τὰ κρασιά τοῦ θὰ πάρωμε μαζί
μας, γιὰ τὸ δείπνον εἰς τὸ Μοναστήρι

ξασα φθάνει εις τον κόσμον και δέκατον παιδί, ελοστρόγγυλον σαν τὸ φεγγάρι. Τὸ ὠνόμασαν Μ η δ εν ι κ ο ν.

— Ἐγινε δεκτὸν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ Ὁ ο γ α ρ ι α σ μ ο ς, ὁ ὁποῖός ἐλογάριαζε νὰ κάμη περιουσίαν μὲ τὴν βοήθειαν τῶν παιδιῶν του, ἦτο κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην του, διὰν ἄρχισεν νὰ παρατηρῆ, ὅτι τὸ Μ η δ εν ι κ ο ν τοῦ διέφερε πολὺ ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδια. Τὸ μικρὸν δὲν εἶχε καμμίαν πρωτοβουλίαν, μὲ ἄλλους λόγους ποτὲ δὲν ἐπεχειροῦσε τίποτε μόνου του. Ἡμέρες ὀλόκληρες ἔμεναν ἀργόν, μὲ σταυρωμένα χέρια, ἐν ᾧ, ἂν τὸ Ἐ ν και τὸ Π έ ν τ ε, παραδείγματος χάριν, ἐδάρυοντο νὰ ἐργάζωνται χωριστὰ καὶ ἐνώοντο εἰς τὸ ἴδιον ἔργον, ἕκαμναν ἔτσι δουλειὰ γιὰ 15!

Τότε ἡ ἀγαθὴ Ἀ ρ ι θ μ η τ ι κ ῆ παρεκάλεσε τὰ παιδιὰ τῆς ναναλάβουν τὸ Μ η δ εν ι κ ο ν, καθένα μὲ τὴν σειρὰν του, καὶ νὰ ἐργάζωνται μάλι, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον

θὰ ἰσθάνετο ἐπὶ τέλους καὶ ὁ μικρὸς τὴν ὄρεξιν τῆς ἐργασίας.

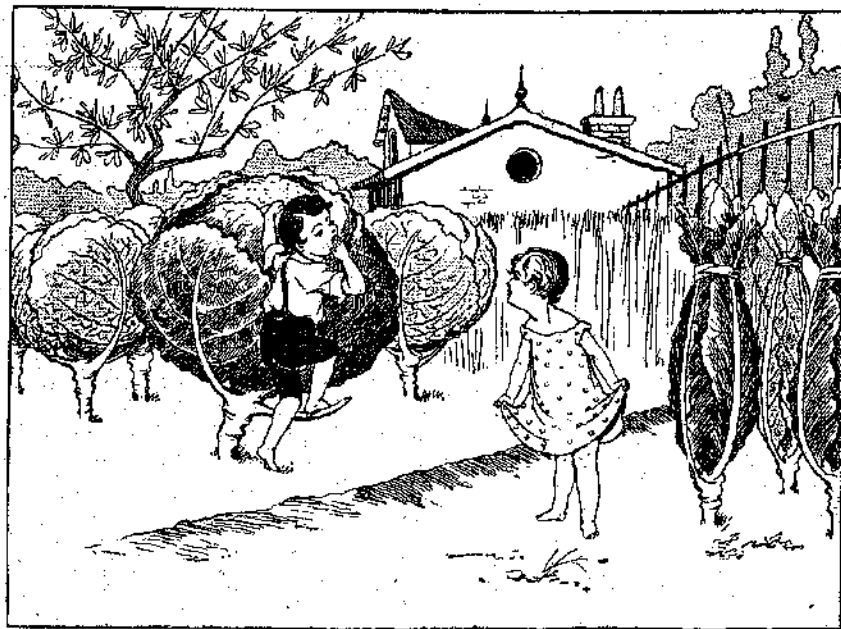
Πραγματικῶς, τὸ Μ η δ εν ι κ ο ν, τὸ ὁποῖον, ἅμα τὸ ἐβαζαν ἐμπρὸς ἦτο ἐμπόδιον καὶ φόρτωμα, ἐγίνετο παιδί χρησιμώτατον ἅμα ἀκολουθοῦσε κανένα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του.

Τί συνέβη τότε; Κάθε παιδί το ἤθελε μαζὶ του, διότι ἀξίζει δέκα φορές περισσότερο ὅταν εἶχεν εἰς τὸ πλευρόν του τὸ Μ η δ εν ι κ ο ν!

Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἀ ο γ α ρ ι α σ μ ο ὦ καὶ τῆς Ἀ ρ ι θ μ η τ ι κ ῆς ἐπρώδευσαν τὸσον πολὺ εἰς τὸν κόσμον, ὥστε σήμερον εἶνε ὑποκείμενα γνωστότατα. Ἀλλὰ καὶ τὸ Μ η δ εν ι κ ο ν μαζὶ τῶν ἐκτιμᾶται πολὺ. Εἰς τὸν δρόμον του μάλιστα ἀπήγγησε καὶ ἓνα πρόσωπον, ὀνομαζόμενον Κ ο μ μ α, τὸ ὁποῖον τοῦ κάνει κάποτε ἱστορίες. Ἀλλὰ τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ κόμματος θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ ἄλλην φορὰν. ἂν μάθω ὅτι σᾶς διεσκέδασεν ἡ σημερινή.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΗΣΟΥΝΟΣ

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ
 ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἄμα ἐχόρτασε καλά, ἡ Μαρουλιώ εἶπε.

— Ἐγὼ εἶμαι κουρασμένη θέλω νὰ γυρίσω καὶ νὰ κοιμηθῶ ἀτὸ μαρουλί μου.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀπεκρίθη ὁ Λαχανάκης. Θέλω νὰ ἔμβω καὶ νὰ κοιμηθῶ ἀτὸ λάχανό μου.

Τότε ἔφυγαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ ἦταν ἡ φράουλες καὶ ἐγύρισαν εἰς τὰ σπιτάκια των. Τὸ ἀγοράκι ἀνέβη εἰς τὸ λάχανό του, ἀφ' οὗ ἐκαληνύκτισε τὸ κοριτσάκι τοῦ μαρουλιοῦ. — Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Μαρουλιώ, ἔξεχασα νὰ σοῦ πῶ εὐχαριστῶ γιὰ τὰς ὥρατες φράουλες.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Λαχανάκης, μοῦ το λές αὔριο, γιατί τώρα νυστάζεις. Καληνύκτα. — Καληνύκτα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια.)
 ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΝΗΕΥΧΙΑΙ

Ἡ Παυλίνα Κερμῶρ ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κακοκαιρίαν. Ἡ κατάστασις τῆς δὲν ἐβαλτιούτο ποσῶς. Ὁ πυρετὸς ἐπέμενε καὶ ἤξανε μάλιστα, μετ' ἄλλας τὰς ἀκαταπάστους φροντίδας καὶ περιποιήσεις.

Οἱ ἔλιγμοι τοῦ ποταμοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ πλάτος ἠλαττώθη εἰς διακόσια μέτρα, δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὰ πλοίαρια νὰ υπερβοῦν τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν νῆσον Γιάναν, τὴν τελευταίαν τὴν ὁποίαν θὰ συνήντων ἀναπλέοντα. Τὴν ἐπαύριον, 21 Ὀκτωβρίου, ἐν στενὸν μεταξὺ βράχων ὑψηλῶν, κατὰ τὸ σῆνθος, παρουσιάσεν ἀρκετὰς δυσκολίας, καὶ τὸ ἑσπέρας, ἡ Μ ο ρ ί σ κ η καὶ ἡ Γ α λ λ ι ν έ τ τ α, ὠθοῦμεναι ὑπὸ τῆς αὔρας, ἐφθασαν καὶ ἐστάθισαν ἀπέναντι τοῦ ρίου Παδάμου.

Ὁ πυρετὸς, ὁ ὁποῖός ὑπενόμευεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν νεάνίδα, δὲν εἶχεν ὑποχωρήσῃ. Ἡ Παυλίνα κατεβάλλετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς δὲν τῆ ἐπέτρεπε πλέον νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ ὑπόστεγον.

Τότε ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἰσθάνθη βαρυτάτας τύψεις, διότι συγκατετάθη εἰς τὰ ταξείδιον. . . Δι' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔπταται ἐκεῖνος; . . Καὶ τώρα τί νὰ κάμη; . . Πῶς νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ καταικήσῃ τὸν πυρετὸν;

Καὶ ἐπὶ τῆ ὑποθέσει ὅτι ἡ Μ ο ρ ί σ κ η κατεῖχε φάρμακον δραστήριον, δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω; . . Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, τὰ πλοίαρια, παρασυρόμενα ὑπὸ τῷ ρεύματι, θὰ εὐρίσκοντο εἰς Ἅγιον Φερνάνδον.

Ἡ Παυλίνα Κερμῶρ ἤκουσε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην συζητοῦντα περὶ τούτου μὲ τὸν Ἰακώβον Ἑλλῶκ, καὶ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς διεμαρτυρήθη:

— Ὅχι. . . ὄχι. . . νὰ μὴ γυρίσωμεν εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον. . . Θὰ ὑπάγω εἰς τὴ Σάντα-Ζουάνα. . . Θὰ προχωρήσω ὡς ποῦ νὰ εὔρω τὸν πατέρα μου. . . Στὴ Σάντα-Ζουάνα. . . Στὴ Σάντα-Ζουάνα. . . Καὶ ἐπανέπεσε, σχεδὸν ἀναίσθητος, μετὰ τὴν υπερτάτην αὐτὴν προσπάθειαν.

Ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶκ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμη. Νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν ἀξίωσιν τοῦ λοχίου Μαρσιάλῃ; ἀλλὰ δὲν ἐκινδύνευε νὰ χειροτερεύσῃ ἡ κατάστασις τῆς νεάνιδος, ἂν ἐβλεπε τὰ πλοίαρια νὰ ἐπιστρέψουν; . . Δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξείδιον μέχρι τῆς Σάντα-Ζουάνας, ἔπου τὰ μέσα τῆς θεραπείας θὰ ἦσαν ἐπίσης ἀσφαλῆ, ὅσον καὶ εἰς Ἅγιον Φερνάνδον; . .

Καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὡς ἰατρός

πλέον, εὐρίσκατο εἰς δαιτην ἀμγγανίαν. Ἡ θεϊκὴ κινήν, τῆς ὁποίας ἀφθονὸν προμήθειαν εἶχε τὸ φαρμακείον του, δὲν κατάρθωσε νὰ ἐξαλείψῃ τὸν πυρετὸν, μολοντί τὴν παρέσχεν εἰς μεγάλας δόσεις. Καὶ ὅταν ὁ λοχίας Μαρσιάλῃς, διὰν ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶκ τὸν ἐπολιόρησαν μὲ τὰς ἐρωτήσεις των, τὰς παρακλήσεις των, ὁ Πατέρν ἀπεκρίνετο:

— Δυστυχῶς ἡ κινήν δὲν φέρει κανὲν ἀποτέλεσμα! . . Ἰσως χρειάζεται νὰ προστρέξῃ κανεὶς εἰς χόρτα. . . εἰς φλοιούς δένδρων. . . Πρέπει νὰ εὐρίσκωνται καὶ ἐδῶ. . . Ἀλλὰ ποῖός νὰ μας τα ὑποδείξῃ, πῶς νὰ τα προμηθευθῶμεν;

Ὁ Βαλδέξ καὶ ὁ Πάρσαλ, ἐρωτηθέντες περὶ τούτου ἐπεβεβαίωσαν τοὺς λόγους τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν. Εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον μεταχειρίζονται κοινῶς ἰδιαιτέρως, εἰδικὰ φάρμακα ἐναντίον τῶν ἐλαδων πυρετῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἰθαγενεῖς καὶ ξένοι ὑποφέρουν τὸσον κατὰ τὴν θερινὴν ἐποχὴν.

— Συγχρότερν, εἶπεν ὁ Βαλδέξ, μεταχειρίζονται φλοῦδας κινγκόρας καὶ πρὸ πάντων καλοραδίτου.

— Γνωρίζετε αὐτὰ τὰ φυτὰ; ἠρώτησεν ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶκ.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέξ. Αὐτὰ τὰ γνωρίζουν οἱ Ἰλανέροι. Ἡμεῖς οἱ ναῦται τί ξέρομεν;

Τὸ ἐγνώριζε καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν ὅτι τὸ καλοραδίτον εἶνε σωτήριον φάρμακον ἐν περιπτώσει τοιοῦτου πυρετοῦ, οὐδεμίαν δὲ ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ ἀσθενὴς θὰ ἐθεραπεύετο, ἂν ἤμπορούσε νὰ ἔχῃ ἐκ τοῦ φλοιοῦ ἐκεῖνου. Δυστυχῶς ὁ Πατέρν, ἂν καὶ βοτανικὸς, δὲν εἶχεν εἰς τὴν συλλογὴν του τὸ πολῦτιμον δένδρον ἰλλιον!

Ἐν τούτοις, πρὸ τῆς ἐπιμόνου θελήσεως τῆς Παυλίνας Κερμῶρ, οἱ σύντροφοί τῆς ἀπεφάσισαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξείδιον ἀνευ ἀναβολῆς. Τὸ πολῦτιμον φάρμακον θὰ το ἐπρομηθεύοντο βεβαίως εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν. Ἀλλὰ πόσον καιρὸν ἐχρειαζόντο τὰ πλοίαρια, διὰ νὰ διανύσουν τὰ διακόσια χιλιόμετρα, τὰ ὁποία τὰ ἐχώριζαν ἀπὸ τὸν Σταθμόν;

Ὁ πλοῦς ἐπανελήθη τὴν ἐπομένην αὐγὴν. Καιρὸς θεελλῶδης, μὲ ἀστραπὰς, μὲ βροντὰς, ἀλλ' ἀνεμὸς οὐριος, τοῦ ὁποῖου οἱ κυβερνήται δὲν ἔνοουσαν νὰ χάσουν οὔτε μιαν πνοήν. Διότι οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι συνεμερίζοντο τὴν λύπην τῶν ἐπιβάτων. Ἀγαποῦσαν τὸ παιδίον καὶ ἐλυποῦντο νὰ το βλέπουν ἄρρωστον, μαρμαμένον. . . Ὁ μόνος ὁ ὁποῖός ἐδείκνυε κάποιαν ἀδιαφορίαν, ἦτο ὁ Ἰσπανὸς Ζορρές. Τὰ βλέμματά του δὲν ἔπαυον ἐξερευνῶντα τὰς πεδιάδας, δεξιᾶ τοῦ ποταμοῦ. Ἐστέκετο ὡς πετιποπλεῖστον εἰς τὴν ἄκραν τῆς Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ς, ἐν ᾧ οἱ σύντροφοί του ἔκοιμῶντο παρὰ τὴν θάσιν τοῦ ἰσοῦ. Μίαν ἢ δύο φορές ὁ

Βαλδέξ τὸ παρετήρησε, ἀφεύκτως δὲ ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶκ θὰ ἐθεώρει ὑποπτον τὴν διαγωγὴν τοῦ Ἰσπανοῦ, ἂν εἶχε καιρὸν νὰ τὴν προσέξῃ. Ἀλλ' ὁ νοῦς του ἦτο ἀλλοῦ, καὶ ὅταν τὰ πλοίαρια ἐπλεον ὁμοῦ ὁ νέος ἐκάθητό ὥρας μακρὰς παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ὑποστεγοῦ, κυττάζων τὴν Παυλίαν, ἡ ὁποία προσεπάθει νὰ μειδιάσῃ, ὡσεὶ διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὰς φροντίδας του.

Τὸ ρίον Παδάμον παρέχει εἰς τὸν Ὀρενὸκον μεγάλην ποσότητα διαυγοῦς β-δάτος διὰ στομίου πλατυτέρου καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ποταμόν! Ἴδου ἀκόμη εἰς παραπόταμος, ὁ ὁποῖός θὰ ἔφερεν εἰς δυσκόλον θέσιν τοὺς ὀπαδοῦς τοῦ Γουατιάου καὶ τοῦ Ἀταδάπου!

Ἐδῶθεν τὸ ρεῦμα τοῦ Ὀρενὸκου ἐξεδηλοῦτο μὲ κάποιαν ταχύτητα, χωροῦν μεταξὺ ὀχθῶν ἀποκρήμνων, ἀνωθεν τῶν ὁποίων ἐξετείνοντο δάση πυκνά.

Τὸ τέλος τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὑπῆρξε κακὸν διὰ τὴν ἀσθενή, ἐξ αἰτίας προσβολῆς πυρετοῦ δξυτάτης. Ἄν ὁ Γερμανὸς Πατέρν δὲν κατάρθωνε νὰ προμηθευθῇ τὸ μόνον δραστήριον φάρμακον, κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ζωὴν τῆς Παυλίνας. . .

Πῶς νὰ περιγράψωμεν τὴν λύπην τῶν συνεπιβατῶν! . . Ἡ ἀπόγνωσις τοῦ λοχίου Μαρσιάλῃ ἦτο τὸσον μεγάλη ὥστε ἐκινδύνευε νὰ τρελλαθῇ. . . Οἱ ἄνδρες τῆς Γ α λ λ ι ν έ τ τ α ς τὸν παρηκολούθουν διαρκῶς, φοβούμενοι μήπως, ἐν τῇ παραφορᾷ του, πέσῃ εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶκ, πλησίον τῆς Παυλίνας, προηκολούθει μετ' ἀγωνίας διὰ τῆς τὰ κινήματα, ὅλους τῆς τοὺς λόγους. Πῶς θὰ τὴν ἐσωζῃς; . . Τί ἤμπορούσε νὰ κάμη αὐτός, ὁ ὁποῖός ἦτο πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ζωὴν του; . .

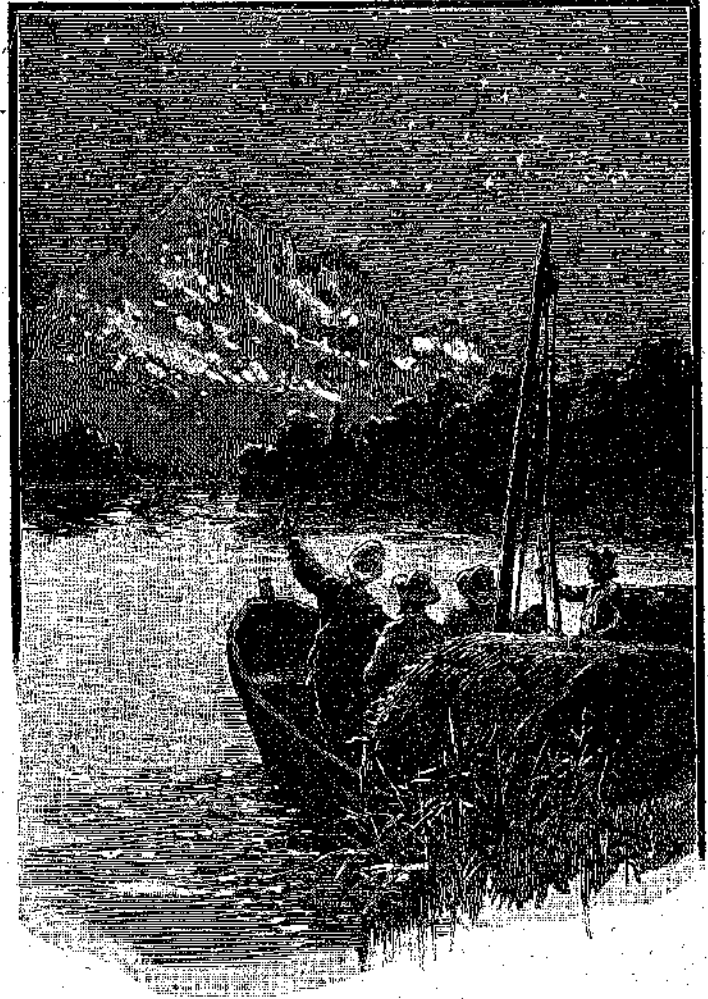
Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη, ὅτι ἔπρεπε νὰ ν-

τιστῇ εἰς τὴν θέλησιν τῆς νεάνιδος καὶ νὰ δώσῃ διαταγὴν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Ἅγιον Φερνάνδον. Ἀλλὰ πῶς νὰ το κάμη, ἀφ' οὗ ὁσάκις ἀνέστηεν ἀπὸ τὸν λήθαργόν τῆς, ἡ νεάνις ἠρώτα μὲ ἀγωνιώδη φωνήν:

— Κύριε Ἑλλῶκ. . . πηγαίνομεν καλά; . . ἐξακολουθοῦμεν νὰ πηγαίνομεν ἐμπρός; . .

— Ναι. . . Παυλίνα. . . ναι. . . ἀπεκρίνετο ὁ νέος.

— Συλλογιζομαι αἰώνιως τὸν δυστυ-

«Φλόγες ἐχόρευον ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ βουνοῦ» (Σελ. 294, στ. 6'.)

χῆ μου πατέρα. . . Εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι τὸν ἤραμεν. . . Καὶ σᾶς εὐχαριστοῦσα γιὰ ὅτι ἐκάματε δι' ἐμέ καὶ δι' ἐκεῖνον. . .

Ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶκ ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ κρῦψῃ τὰ δάκρυά του. Ναι, ἔκλαιγε, συλλογιζόμενος πόσον ἦτο ἀνίσχυρος ἐναντίον τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἐδεινόυτο, ἔκλαιγε πρὸ τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖός ἐκάθητο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς.

Τὸ ἑσπέρας, τὰ πλοίαρια ἐστάθμισαν παρὰ τὴν Πέδρα Μαπάγια, ὁπόθεν ἀπέπλευσαν λίαν πρῶν.

Ἐπειδὴ τὰ ὕδατα ἦσαν πολὺ ρηχά,

τὴν Περθεώρα Καρδίας, Χρυσὴν Ἀρθοδόξου καὶ Φαίδιμν· — ὁ Βασίλειος τῆς Νυκτὸς μετὰ τὴν Ἀνοξιάτικην Βραδίαν, Προκυμαίαν Σμύρνης καὶ Ἀγαθὸν Πέλοπον· — ἡ Μαρίδα τῶν Ἐφρέων μετὰ τὴν Περθεώρα Καρδίας Χρυσὴν Ἀρθοδόξου καὶ Ἐπιφάνου Ἑλληνοῖδα — ἡ Ἀντιγόνη μετὰ τὸν Ἰππότην τῆς Οὐμῆλης, Δικηγόρου τῆς Νεολαίας καὶ Σκόνην τῶν Ἀθηναίων — ἡ Τροχουμύγα μετὰ τὴν Ἀθραν τῆς Κερκυρας καὶ Σαθὴν Ναυτοπούλου· — ἡ Μένωπις μετὰ τὴν Ἐπιφάνου Ἑλληνοῖδα, Ἑλληνοῖδαν Ψυχὴν καὶ Μελαγχροῖνην Ἑλληνοῖδα (ἀντέλου μετὰ τὸ ὄνομα τῶν) — τὸ Λευκὸν Κόϊτον μετὰ τὴν Ἀντιγόνην, Βασιλέα τῆς Σπάρτης καὶ Φουγάρο τῆς Ἑυγενίας — ἡ Σκόνη τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸν Ὀρειοπόδον Φυχὴν, Νοσταλγὸν Ἑλληνοῖδα καὶ Ἄγγελον τῆς Ἀγάτης· — ἡ Ὀρειοπόδος Ψυχὴ μετὰ Μαρομένον Φύλλον, Ἀλοποσαλλὸν καὶ Ἀριάδων τῆς Κρήτης (μετὰ τὸ ὄνομα τῆς) — τὸ Μολὼν Λαβὴ μετὰ τὸν Ἐρυθρὸν Νέφον, Σαθὴν Βούβιδα καὶ Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας· — τὸ Ζοφροδὸν Νέφον μετὰ τὴν Δημόκριτον Βάλον, Γαρδένιαν τῆς Μαργαίας καὶ Κελαϊδίστραν· — Πυθαγόρας ὁ Σάμιος μετὰ Μαρομένον Φύλλον, Λυδίην-Σουλιώτην καὶ Κυματίουσαν Θάλασσαν· — ὁ Ἀδρόντῃς τοῦ Μορέως μετὰ τὸν Δικηγόρου τῆς Νεολαίας, Ὁραίου Πρίγκιπας καὶ Ἐπιφάνου τῶν Ἰονίων· — Βίκτωρ ὁ Μοδῆος μετὰ τὸν Μικροδὸν Κοπηλάτην, Μικροδὸν Γυμνασιόπαιδα καὶ Κοπηλάτην Κύνθον· — ἡ Ἐπιφάνου Ἑλληνοῖδα μετὰ τὸν Κόκκιον Ἐξοχὴν· — τὸ Ἀρθοῦς τῆς Ἀρετῆς μετὰ τὴν Ἀθραν τῆς Κερκυρας καὶ Σαθὴν Ναυτοπούλου (τὴν ὅποιαν ἀσκήσεται καὶ ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὰ κλισία) — ἡ Ἑλπίς Κόδομος μετὰ τὸν Δικηγόρου τῆς Νεολαίας, Κρητικὸν Κάστανον καὶ Ἑλπίδα τῶν Δουλοῦντων· — ἡ Ναυτοπούδα τῆς Κρητικῆς μετὰ τὴν Βοσκοπούδαν τῆς Δόξης, Νοσταλγὸν Ἑλληνοῖδα καὶ Ἀθραν τῆς Κερκυρας· — τὸ Παρθεσίον Πηνρόν μετὰ τὸν Ἀρθοῦς τοῦ Ζαππεῖου, Σκόνην τῶν Ἀθηναίων καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνοῖδα· — ἡ Λακκὴ Μαργαρίτα μετὰ τὸν Λιακὸν Ἀρθοῦς, Ἀρθοῦς τῆς Ἰππομῆδος καὶ Ἀρθοῦς τῆς Ἀρετῆς· — ὁ Φάρος τῆς Μοδῆος μετὰ τὴν Βίγλαν καὶ Ἄγγελον Ἀδγερινόν (ἐμπέριον μετὰ τὸ ὄνομα τῶν) καὶ Θαλασσινὸν Ζωγράφον· — ὁ Χαλδὸς Ἀθάβος μετὰ τὴν Ἀποποστῶσαν Ἑλπίδα καὶ Ἀμαυλλίδα· — τὸ Κῆμα τοῦ Δουράβου μετὰ τὴν Λαραυγὴν, Συνομοφῶδον Ἡμέραν καὶ Ἀμινοθάλασσαν Μεσοπολλίαν· — ὁ Ἀργοναυτὴς μετὰ τὸν Κόκκιον Καπελάκι· — τὸ Νυκτολούλουδον μετὰ τὸν Παρθεσίον Κόλλιν καὶ Ἀγριολούλουδον Ἀρθοῦς.

Ἀπὸ ἐνα γλυκὸ φιλᾶκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου (ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ μου γράψῃ ἰδιαίτερον, νὰ προτείνῃ δὲ καὶ ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν) Ἀθραν τῆς Κερκυρας (χαίρω πολὺ δι' ὅσα μου γράφεις περὶ τῆς Λιτοδουλοῦσας Δόξης, τῆς ὁποίας, ἀν καὶ ἐκπέδων σοι ἐγνώρισες ἐξ αἰτίας μου) Διαφροδοῦσαν Ἑλπίδα (καλὰ δὲ αὐτὴ ἄλλὰ τὴν νὰ μου στείλῃς καὶ τὴν φωτογραφίαν σου) Μενώταρον (περίμενε ὀλίγον καὶ θὰ ἴδῃς) Ἀφροδοῦσαν Θάλασσαν, Ἀρθοῦς Ἀθῶν, Ἑλληνοῖδαν Ἐδαρος (βεβαίως, δὲν πταίεις οὐδὲν ἄλλως τε ἂν νὰ στείλῃς μολὴ μᾶλλον εἰς πῶσον ἔπειλατε, τὸ πᾶν διαδορῶνται) Τσιγγαρέλαν (εὐχαριστῶς, ἀλλ' ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ μου γράψῃ μετὰ τὸ ὄνομα τῆς) Παιδικὴν Χαράν, Μελανώπιδα (ὁραία ἡ περιγραφή κατὰ τὸν κανονισμόν, ὁρεῖται νὰ μου γράψῃ μόνη τῆς) Ἡραΐδα τοῦ Ζαλόγγου (Βραβεῖον ἐστὶν) Συνομοφῶδον, [ποῦ ἐπίγειον καὶ πρὸς τὴν χαρὰν τοῦ, ὅταν εἶδαν δι' ἐπίγειον Βραβεῖον μετὰ τὸ ὄνομα] σοῦ ἐστὶν κατὰ τὸ ὄνομα τῆς τῆς.

ἡμεῖς) Ἡμεροῦσιν Ν. Κοκκίνοπούλου (ἀνδρὸς σου ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς, οὐδὲ βέβαιον σημαίνει ὅτι δὲν ἔλαβες τὴν ἐπιστολήν σου· ἀλλὰ μήπω· σοῦ ἀπήντησα ἀπ' οὐ βραβείων τῆς δευτέρου; ἐπισημοῦσες νὰ σηματοδοτῶς τὸ φερόδονμόν σου, ἢ ἴθιλες νὰ σου ἀπαντήσω μετὰ τὸ ὄνομα σου;) Προκυμαίαν τῆς Σμύρνης (ἐστὶν καὶ) Ἰπποτὴν τῆς Γουλιέλμου (ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σου καὶ σε εὐχαριστᾷ πολὺ) Μαρίδαν τοῦ Ἐφρέου (ποῦ ἐπέστρεψες ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν ὁδοστρᾶ μὲν ἀλλὰ καὶ ἠλιοκαμμένη· ὁ ἀν ἐλθὼν σὺν τῆς σὲ εἶδεν καὶ κανὼν τεράδιον, δὲν πειράζει, τὸ στέλλει δὲταν εἰδοποιήσῃ εἰς τὴν τακτικὴν αὐτῆς ἢ φίλη μου) Νεραΐδαν τῶν Σπετοῦδων, Ἀντιγόνην (ἐστὶν καὶ) Ἄγγελον Ἀδγερινόν (περίμενε τὰς ἐντυπώσεις σου) Τροχουμύγαν (σήμερον δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀν-αλλαγῆς, ἰδὲ τὸν Κανονισμόν, εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τούτου) Σκόνην τῶν Ἀθηναίων (ὅχι, δὲν εἶμαι καθόλου δυσπαραστήμενη, ἀπ' οὐ μάλιστα ἢ σημερινῆ σου πληροφορία εἰς ἀπὸ ἐκεῖνα; πῶς προτείνω καὶ ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρσατε πολὺ) Δ. Πικριώτην (βεβαίως, εἰμπορὸν νὰ μου στείλῃς τὰς λέξεις ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου — ἀλλὰ χωρὶς τίποτε ἄλλο μὲσα, — μετὰ πένταλεπτον μόνον γραμματοσημῶν) Ὀρειοπόδον Ψυχὴν (ἀπὸ σήμερον ἀρχίζω νὰ δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου) Μολὼν Λαβὴ (ἡ κοίμησις ἢ γάτα σου! χαίρω πολὺ σ' εὐχαριστῶς τόσον ὁ τόμος τοῦ 1897 καὶ ποῦτὶς σὺς νὰ νὰ γράψῃς καὶ τὸ μωλοτορμητᾶν τῶν... Πυθαγόραν τῶν Σάμιων (εὐχαριστῶς αἱ προτάσεις σου δὲ δημοσιεύω ὀλίγον κατ' ὀλίγον) Κεραμιδοστρᾶν (ἐστὶν καὶ) περιέργου αὐτὰ καὶ καλὸν εἶρησε δεικταίον τὰ ἐστὶν κατὰ τὸν πολλόν) Ἀδρόντην τοῦ Μορέως (ἔχει καλῶς) Νικ. Β. Βογιατζάκη, Κορινθιακὸν Κῆμα (καλῶς ἠέλεος σου εὐχόμενος πᾶσαν ἐπιτυχίαν) Ἐπιφάνου Ἑλληνοῖδα (ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ μου γράψῃ ἰδιαίτερον, ἔτσι λέγει ὁ κανονισμός) Ἑλληνοῖδαν Τρεπικλή (ἐλλήθησαν πῶς, δὲν ἔλαβες τὴν ἀποδεικνύον τὸν κ. Φαίδωνος; Ἀρθοῦς τῆς Ἀρετῆς (δὲ) ἔλα αὐτὰ σὲ πληροφορεῖ ὁ ὁδηγός, ὁ ὁποῖος ἐδηλοῦσάθη εἰς τὸ α'. φυλλάδιον τοῦ ἔτους τούτου) Ἀστρο Κάρβουνο (ποῦ ὁρεῖται 15 λεπτά, διότι εἰς πρὸς σου τεράδιον εἶχε πένταλεπτα ἀντὶ δεκαπέντα γραμματοσημῶν) Ἐθῶμον Κόρη (ἀναστασία μου τὰ δελφάκια σου) Ἄγγλον Περιπεράκι (ἡ ἐπιστολή τῆς ἀδελφούλας σου μοῦ ἤρσατε πολὺ βεβαίως καὶ ὁ ἀδελφός σου εἰμπορεῖ νὰ μου γράψῃ καὶ νὰ πάρῃ φερόδονμόν) Ἑλπίδα Κόδομος, Ἀρθοῦς τῆς Ἰππομῆδος (τί κἀμεῖν ἡ Μηνία;) Ἀρστέα (ἔΕ) πολὺ μοῦ ἤρσατε ἡ περιγραφή τῆς εἰς Μικραδὼνα ἐκδρομῆς σ' εὐχαριστῶς διὰ τὰς καλλιτεχνικάς φωτογραφίας) Ἡλιαν Κ. Παπαδοῦσαν (φύλλον καὶ βραβεῖον ἐστὶν) Φάρον τῆς Μοδῆος (ἐστὶν καὶ) ἀναμνηστικὸν τῆς φωτογραφίας σου [Ε] διὰ τὴν ὀρειαν ἐπιστολήν, Χαλδὸν Ἀθάβον (ἐννοεῖται ὅτι δὲταν θὰ ἐξανάθη δὲ νὰ γραφοῦμαι καλλιτέρας σου εὐχόμενος προσοχὴν εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Σχολεῖον καὶ ἀναμνηστικὸν τῆς νέας ὁρασίας τοῦ Σουλῶντος σου) Κόκκιον Ἄμμα (περίμενε σιγά σιγά δὲ δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου ἐν τῶν διαγωνισμῶν) Ἀργοναυτὴν, Προκυμαίον Ἰπποτὴν (πῶς; ὑπάρχουν ἀντίστοιχα τῆς Ἀ' Σειρᾶς τῶν ἀγγλικῶν διὰ τὸς ἐγγραφομένους εἰς τὴν δευτέρου, ὁ κ. Φαίδων κατευνασθησάθη μετὰ ὅσα γράφεις) Νυκτολούλουδα (ἐστὶν καὶ) Κόκκιον Καπελάκι (ἐστὶν καὶ) Νυκτολούλουδον (βεβαίως δὲν ἔλαβες τὴν προηγούμενην σου ἐπιστολήν καὶ ἔως πότε θὰ μείνης εἰς τὴν Κέρκυραν) Ταχύτερον Βέλιος, Ἑθῶμον Ἰππομῆδος, Ἀμυροῦσιν Ἀθραν (εὐχαριστῶς θερμῶς διὰ τὸ ἐσπᾶσθαι καὶ ἀσπᾶσθαι τὸν νέον μου φίλον, ἔσ μου γράψῃ λοιπὸν ὁ ἀδελφός σου) Σαθὴν Ναυτοπούδαν (ἢ περὶ τῆς ἐρωτῆς εἰς συνδρομήτρια) Βασιλέα τῶν Ναυτοῦν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβες μετὰ τὴν 16 Σεπτεμβρίου ἐπακτικῶς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Δι' ὅσας δεκτὰ μέχρι τῆς 30 Ὀκτωβρίου
 Ὁ χάριτος τῶν λόγων, ἐπὶ τοῦ ὅποιον δὲν νὰ γράψωις τὰς λέξεις σου εἰς διαγωνισμὸν, καλῶς εἰς τὸ Ἡμεροῦσιν τῆς φιλίας, ὅν ἔλαβες περὶ τῆς 30 φύλλον καὶ τριτάτω φρ. 1

405. Αεξίγροφος.
 Κίποις χάρα μυστικῇ
 Καὶ νητῆ; Ἑλληνικῇ,
 Κάρμον βασιλεῖα παλῶν,
 Δίπαιον κ' ἐξακουστῶν.
 Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Π. Π. Παπαδοῦσαν

404. Συλλαβόγροφος.
 Ἐνας υἱὸς τοῦ Νῶε ματὶ μ' ἔταν Θεὸν,
 Συμφώνησαν νὰ κέμου ... καὶ γῆν καὶ οὐρανόν.
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Δεξιῶν.

403. Ἀναγραμματισμῶς.
 Θυλάσσειον φυτὸν
 Εἶμαι, ὡς ἔχω μένον·
 Καὶ πᾶσιν ἀδενικῶν,
 Ἀναγραμματισμένον.
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Νεβουχοδόσοῦς.

406. Ρόμβος.
 Τὸ πρῶτον, ἔχει ἡ Μῆλας, ὡς καὶ τὸ τελικόν,
 Καὶ σύνδεσμος τὸ ἄλλο ἐκ τῶν συμπλεκτικῶν.
 Τὸ τρίτον μου ἱστορία τερπνὴ, φανταστικῇ·
 Τὸ τέταρτον βαδίζον σκοταίνει ἐδῶ κ' ἐκεῖ.
 Κατάστασις τὰ πέμπτον ἐκ τῶν ἀλλοτριωτῶν.
 Καὶ κτητικὸν τὸ ἕκτον ἐκ τῶν εὐχρηστοτάτων.
 Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἑλληνοῖδαν Ἀντιφῶν.

407. Κυβόλεσσον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.
 1. — Δι' ὄρνιθας πτηνὰ εἰς κατοικίδια.
 2. — Τῆς Ἑλλάδος ὁ οὐρανὸς φημιταί.
 3. — Τὸν λέοντα στολιεῖ ἡ χαίτη λαμπρῶς.
 4. — Ὁ ἥλιος Ἡρακλῆς μεγάλους ἄλλους ἐπέλασε.
 Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἰππομῆδος.

408. Ἀρεθμητικὴ διὰ λέξεων.
 Θεὸς — Μέλιος — Γράμμα + Ἀστερισμῶς — Ἐπιφάνημα — Ἀκρωτήριον.
 Ἀθροισμα ὑπολοίπων : Ἀρχαῖος μουσικός.
 Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κοκκίνοῦ.

409 — 410 Μεταμορφώσεις.
 1. Ὁ Κῆρος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πάρης.
 2. Ὁ Μῶμος διὰ 10 μεταμ. νὰ γίνῃ Ἄμμων.
 Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κοκκίνοῦ.

411. Ἀκροστοιχίς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.
 Ἐναγραμματισθῶν αἱ πατωτέρω λέξεις οὕτως, ὅπως ταρχικὰ τῶν νέων λέξεων, κατὰ σειρᾶν, νὰποτελέσουν τὸνομα Ἰψῶν :
 Κίνα, σμιά, πῆτρα, ὄμβρος, κόρος, ἄγρις.
 Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς.

412. Ἑλληνοῦσιν ἑνὸν.
 ἦ - ε - ε - ι - α - ο - α - α - ο - α - α - ι - α - η - ε - ι
 Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κ. Παπαδοῦσαν.

413. Ἰνδικὸς Γρίζος.
 Τ7 (ῥῆμα) — 43 (ἀρρημένον) — μβ(οὐσιαστικόν).
 Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἰππομῆδος.

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀντισμῶν τοῦ φύλλον 51.

320. Ἰσων (ἴα, σόν.) — 321. Ἐθνικὸς — ἐννοῦχος — 322. Σπάρτη — Ράπτης. — 323. Εἰς.	324. ΑΘΗΝΑ	325. ΑΠΟΛΛΩΝ
ΘΗΡΑ	ΠΟΣΕΙΔΩΝ	ΠΟΛΥΓΩΝ
ΗΡΑ	ΖΕΥΣ	ΖΕΥΣ
ΝΑ	ΗΦΑΙΣΤΟΣ	ΑΡΗΣ
Α	ΔΙΟΝΥΣΟΣ	

326 — 330. Ἡ πρώτη ἀνταλλαγὴ διὰ τῶν γραμμάτων Ρ, Σ : Ἄρης, μέγας, σπέρμα, σπέρμα, μαρῶς, Ἡ δευτέρα διὰ τῶν γραμμάτων Α, Γ : Ἀσία, μαρῶς, θραύς, ἀσπίς, μαρῶς. Ἡ τρίτη διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΡΑ : Ἀκρο, κρῆμα, κρῆσις, ἀκρατος, κρῆμα. — 331. ΚΟΡΑΕ [Κάντιος, Ὀρφέος, Ρέα, Ἀπελλῆ, Σίφος.] — 332. Ἐργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀργίη δὲ τ' ὄνειδος. — 333. Ὁ Φίλιππος ἐμισέτο ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων.